

prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău
Judecător: N. Corcea
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: M. Ciugureanu, L. Popova, A. Minciuna

Î N C H E I E R E

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Telmini Cristina împotriva Biroului migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova, privind anularea actului administrativ, obligarea eliberării invitației pentru perfectarea vizei de intrare, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de asistență juridică,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Telmini Cristina, fiind menținută hotărârea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 6 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 16 august 2016, Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova, privind anularea actului administrativ, obligarea eliberării invitației pentru perfectarea vizei de intrare, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 7 noiembrie 2014, a fost înregistrată căsătoria cu Telmini Fakhreddine, ultimul fiind cetățean al Tunisiei. Astfel, aceștia, în calitate de soți, au decis să se căsătorească după o perioadă de 1 an și câteva luni din momentul când s-au cunoscut.

În explicitarea acestei situații, reclamanta a relatat că, în luna martie 2014, Telmini Fakhreddine a sosit în Republica Moldova în baza vizei de tip C. Tot în această perioadă, începând cu 27 mai 2014 și până la începutul anului 2016, viitorul soț era înregistrat drept străin cu statut de „solicitant de azil” la Direcția refugiați al

Biroului de migrație și azil. Din aceste considerente, și-au oficializat relația de concubinaj.

Telmina Cristina a învederat că împreună cu soțul său, la începutul lunii iunie 2016, au decis să realizeze procedura de reunificare a familiei pe teritoriul Republicii Moldova în scopul eliberării soțului său permisului de ședere pe un termenul de 1 an. Așadar, în urma recomandărilor oferite de juristul Direcției refugiați al Biroului de migrație și azil, la 12 iunie 2016, Telmini Fakhreddine s-a întors în Tunisia în scopul eliberării unui nou pașaport și deschiderea vizei de tip D pentru reuniunea familiei.

În aceeași ordine de idei, reclamanta a explicat că, la 21 iulie 2016, a depus pachetul de acte solicitat la Biroul migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne, pentru obținerea invitației și avizului de reîntregire a familiei. Prin urmare, la 3 august 2016, a fost emisă decizia de refuz în eliberarea invitației lui Telmini Fakhreddine, motivând că Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova ar fi dat indicații autorității migrație să facă acest fapt, însă fără a da explicații.

Astfel, în opinia reclamantei, Biroul migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne a încălcat pct.7 din Hotărârea Guvernului nr. 331 din 5 mai 2011, cu privire la eliberarea invitațiilor pentru străini și prevederile articolului 28 alin. (2) al Legii nr. 200 din 16 iulie 2010, privind regimul străinilor în Republica Moldova. În susținerea acestei poziții, a fost invocat că au fost prezentate toate actele fără excepții, nu au fost oferite explicații plauzibile, privind impedimentul realizat de pârât, în scopul reîntregirii familiei rezultată din căsătoria ce a avut loc doi ani în urmă. Un alt argument constă în aceea că refuzul emis de pârât este o părere incompetentă și unilaterală a unei alte autorități care nu are tangență cu domeniul migrație.

La acest capitol, reclamanta a precizat suplimentar că decizia de refuz în eliberarea invitației din 3 august 2016 urmează a fi anulată ca fiind ilegală, în temeiul Directivei nr. 2003/86/CE a Consiliului Europei din 22 septembrie 2003, privind dreptul la reîntregirea familiei.

Telmini Cristina a precizat că, din cauza acestui refuz, a suportat un prejudiciu material de 6 200 lei, în urma procurării pentru soț a biletului avia retur, pe traseul Tunisia – Turcia – Republica Moldova. Totodată, a beneficiat de servicii avocaționale în cuantum de 3 000 lei.

Solicită reclamanta, anularea deciziei de refuz în eliberarea invitației cetățeanului străin Telmini Fakhreddine din 3 august 2016 și obligarea Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne de a elibera invitația pentru perfectarea vizei de intrare în Republica Moldova cetățeanului străin Telmini Fakhreddine (f. d. 8).

În același timp, a solicitat repararea prejudiciului material în mărime de 6 200 lei și prejudiciului moral în cuantum de 50 000 lei, precum și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică în valoare de 3 000 lei (f. d. 8).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtii Biroul migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Serviciul de Informații și Securitate al

Republicii Moldova au depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care au cerut respingerea acțiunii ca nefondată (f. d. 26 – 27, 38 - 42).

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 6 octombrie 2016, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată (f. d. 63, 68 – 71).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat că decizia de refuz în eliberarea invitației cetățeanului străin Telmini Fakhreddine din 3 august 2016 este una legală și întemeiată, fiind întocmită în conformitate cu prevederile legale, iar temeiuri plauzibile pentru anularea acesteia nu au fost stabilite în ședința de judecată.

În drept, hotărârea judecătorească a fost întemeiată pe punctul 18 alin. (2) și (4) din Regulamentul privind modul de eliberare a invitațiilor pentru străini, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 331 din 5 mai 2011, articolul 27 alin. (7) lit. a), b) al Legii nr. 200 din 16 iulie 2010, privind regimul străinilor în Republica Moldova și art. 1 alin. (2), 25 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 1 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de către Telmini Cristina, fiind menținută hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 6 octombrie 2016 (f. d. 110 – 113).

La adoptarea soluției, instanța de apel a reluat concluziile instanței de fond cu privire la situația de fapt din speță și a conchis lipsa temeiurilor legale de anulare a deciziei de refuz din 3 august 2016, prevăzute în art. 26 al Legii nr. 793 din 10 februarie 2000, contenciosului administrativ. Astfel, în opinia instanței, reclamanta nu a demonstrat că actul administrativ contestat este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, cu încălcarea competenței sau procedurii stabilite (f. d. 112, *pe verso*).

Mai mult, instanța ierarhic inferioară a respins argumentul dnei Cristina Telmini cu privire la încălcarea dreptului la respectarea vieții private și de familie, or acesteia nu i-a fost interzis vizitarea soțului său, Telmini Fakhreddine, în țara sa de baștină. În același timp, instanța a notat că regimul și procedura acordării vizelor și permiselor de ședere, sunt stabilite de toate statele, în dependență de politica națională și nu pot fi interpretate ca imixtiune în viața privată, ci constituie o modalitate de păstrare a ordinii și securității în stat.

La 20 februarie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 1 februarie 2017 (f. d. 114).

La 6 mai 2017, prin intermediul serviciului poștal și avocatului Ropot Veaceslav, dna Telmini Cristina a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 februarie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 6 octombrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenta a afirmat că, în motivarea deciziei contestate, instanța de apel a uitat să indice cel puțin un articol din legea materială, fapt care dă de înțeles că autoritatea judecătorească nu a avut temeiuri legale de a respinge apelul. Mai mult, instanța de apel nu a răspuns la argumentele invocate de acesta, în special cu privire la impedimentul grav la reîntregirea familiei realizat de Biroul migrație și azil al Republicii Moldova în

raport cu Serviciul Informații și Securitate, precum și neconcordanțele existente între deciziile emise de aceste autorități, care s-au împotmolit în propriile greșeli.

Telmini Cristina a susținut că normele pertinente acțiunii civile în cauza de referință sunt art. 28, 41 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova și art. 8 alin. (1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

La 24 mai 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Biroului migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului de Informație și Securitate al Republicii Moldova, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 129).

La 12 iunie 2017, Serviciul de Informație și Securitate al Republicii Moldova a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia, cu menținerea în vigoare a deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 februarie 2017 (f. d. 132 - 135)

Prin referința, formulată de Biroul migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne la 16 iunie 2017, a fost precizat că recurentul nu a probat faptul că actul administrativ contestat este ilegal în fond, în sensul art. 26 din Legea contenciosului administrativ (f. d. 136 – 137).

La 7 iulie 2017, Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Veaceslav Ropot, a depus recurs suplimentar, în care și-a menținut capetele de cerere, fiind completate argumentele de casare a actului de dispoziție a instanței de apel.

Astfel, reprezentantul recurentul a pretins că decizia de refuz în eliberarea invitației cetățeanului străin Telmini Fakhreddine din 3 august 2016 a fost emisă în baza deciziei Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova nr. 1/3 – 228 din 3 august 2016, care a fost depusă în cancelaria Biroului migrație și azil a Republicii Moldova după adoptarea actului contestat, și anume la 5 august 2016.

În final, a fost arătat că instanța de apel nu a răspuns la acest argument, însă nici nu va putea motiva această observație, cât timp intimații nu au depus explicații plauzibile în acest sens.

La 24 iulie 2017, Serviciul de Informație și Securitate al Republicii Moldova a depus o referință în întâmpinarea recursului suplimentar, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibilă. Astfel, în argumentarea punctului său de vedere, intimatul a explicat că mecanismul de cooperare dintre Biroul migrație și azil și Serviciul de Informații și Securitate se bazează pe schimbul de informații în cadrul unui stem informațional, dublate prin solicitări scrise.

Până la data examinării cauzei, Biroul migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav, este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Mandatul seria MA, nr. 1017398 din 25 octombrie 2016, dovedește faptul că avocatul Ropot Veaceslav a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele dnei Telmini Cristina, fiind subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 79) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 1 februarie 2017 a fost expediată în adresa părților 20 februarie 2017 (f. d. 114), însă nu există dovada recepționării efective acesteia de către participanții la proces. Totodată, potrivit plicului prezentat de avocatul Ropot Veaceslav, se confirmă că scrisoarea, care conținea actul contestat, a ieșit din biroul (oficiul) poștal la 6 martie 2017 (f. d. 124). Totuși, reprezentantul recurentului nu a reușit să probeze primirea corespondenței la adresa acestuia, iar, în lipsa unor înscrisuri pertinente, instanța de recurs nu poate constata cu precizie momentul, când a fost comunicată hotărârea motivată a instanței de apel.

Astfel, în atare situație și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces liber la justiție, dar având în vedere data expedierii deciziei contestate (6 martie 2017), instanța de judecată constată că recursul declarat de Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav, este depus în termenul prevăzut mai sus.

Din considerentele prezentate mai sus, instanța conchide că cererea de recurs nu poate fi respinsă ca inadmisibilă în baza temeiurilor prevăzute de art. 433 lit. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, precum și având în vedere pozițiile formulate în referințe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac,

la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (a se vedea, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de

către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța observă că cererile de recurs și cea suplimentară, declarate de către dna Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav, sunt întemeiate, în drept, pe art. 432 alin. (2) lit. a) și c) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, de art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

Din analiza conținutului cererii de recurs și a celei suplimentare, reiese în mod cert că recurenta a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat, în special în partea referitoare la legalitatea emiterii deciziei Biroului migrației și azil, cu privire la refuzul în eliberarea invitației cetățeanului străin Telmini Fakhreddine din 3 august 2016. De asemenea, instanța de apel a respins argumentele cu privire la oportunitatea actului administrativ, deoarece nu pot fi puse la baza emiterii deciziei de casare a hotărârii instanței de fond (f. d. 112, *pe verso*).

În plus, noțiunea de proces echitabil presupune ca o instanță internă care nu și-a motivat decât pe scurt hotărârea, prin preluarea motivării instanței inferioare sau altfel, să fi analizat în mod real chestiunile esențiale ce i-au fost supuse judecării și să nu se fi mulțumit cu a aproba pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (a se vedea, *Helle v. Finlandei*, 19 decembrie 1997, par. 60). Așadar, prin respingerea unei cereri de apel, instanța de apel poate, în principiu, pur și simplu aprobă motivele deciziei atacate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Helle v. Finlandei*, 19 decembrie 1997, par. 59- 6 și *Garcia Ruiz v. Spania*, 21 ianuarie 1999, par. 26).

În baza celor prezentate, completul Colegiului consideră că Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav, nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. Mai mult, instanța constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile legale. Prin urmare, criticile aduse de recurentă nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă.

Un raționament subsidiar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurenta a fost reprezentat de către avocatul Ropot Veaceslav, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de

recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, ibidem, para. 45).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurenta Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Telmini Cristina, prin intermediul avocatului Ropot Veaceslav.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală